

la dicitur civitas, cui Castrum ipsum subest, & quæ in illo iurisdictionem exercet. Non ergo in concessione Castrum continetur iurisdictione.

Secundus est casus, quando princeps concessit simpliciter Castrum, in quo consuevit exerceri iurisdictione & imperium. Hoc casu præsumitur principem voluisse transferre ipsam iurisdictionem, & imperium. Ita ex sententia Bar. in l. inter eos. ff. de acqu. rer. dom. scribunt in specie Gaspar. Vallasc. & Ioan. Longouallius in l. Imperium. ff. de iurisd. omn. iud. ille, num. 5. iste, num. 204. Iacob. in iurisdictione feudali. in verbo, De Castro. n. 4. & apertius Did. lib. præf. q. c. 1. n. 10. vers. quod ipse censo. & Columpen. vers. 3. constat.

Primo satis manifeste probat d. l. 1. §. cum vrbem. sup. de offi. præf. vbi, quem supra declaravi.

Secundo vrget ratio, quod concessio principali, censetur concessio omnia accessoria, & ei coherens, vt reculitur supra in secundo argumento Romani, cum autem hic coheret iurisdictione ipsi Castrum, ex quo in eo administratur, & nulli subest civitati, dicendum est, quod Castrum ipso concessio, præsumatur concessa etiam iurisdictione.

Tertio accedit, quod hoc in casu non agitur de alicuius præiudicio, quam ipsius principis, & ob id latissima sumi debet interpretatio, sicuti tradunt omnes in dict. l. vlt. ff. de constit. princ. & ibi Iason.

Est ergo dicendum, quod princeps voluerit concedere etiam iurisdictionem.

Tertius est casus, quando princeps concessit Castrum cum iurisdictione, an præsumatur voluisse concedere merum imperium, hoc est gladij potestatem. Hic casus multum dubitationis habet, quando quidem tres extant interpretum opiniones. Quarum prima fuit eorum, qui affirmarunt, principem voluisse concedere etiam merum imperium. Ita omnium primus scripsit Dynus, quæ refert, & probat Io. Andr. in additio. ad Spec. in tit. de iurisd. omnium iudicum in princ. Ita quoque apertius Oldradus in cons. 252. Bald. in l. cum multa. C. de bonis que liberis. Castrensis in consil. 187. Notandum est, quod ista imperialis. n. 4. lib. 2. Alex. in cons. 35. col. 2. libro 4. Vallascus in l. imperium. num. 35. de iurisd. omn. iud. Paris. consil. 8. num. 5. & in cons. 9. num. 14. lib. 1. Alc. in cap. quod sedem. nu. 27. vbi testatur communem. de officio ordinarij. Moder. Paris. in commentar. ob consuet. Paris. in tit. 1. §. 1. gl. 5. nu. 58. & Did. Conuar. in lib. præf. q. c. 1. num. 10. vers. 2. vbi conceditur. Et ij quidem adducti sunt primo textu l. 1. §. cum vrbem. ff. de officio præf. vbi.

Verum mea quidem opinio non probat, cum ibi iurisdictionem imperium coheret ipsi vrbis Romæ, & propterea commissæ vrbis administratione Præfeco, dicitur etiam concessa gladij potestas, quæ ad ipsam administrationem pertinet. Et ideo Bartol. in l. 1. num. 3. ff. de damno infecto. dixit, esse speciale in vrbe Romæ, cui competeat omnis potestas.

Secundo afferri solet l. 2. C. de bon. vac. li. 10. vbi domo donata à principe transeunt omnia adiacentia.

Cæterum facile tollitur argumentatio hæc, cum in casu nostro merum imperium non coheret Castrum, vt diximus supr. Et rursus in d. l. 2. continentur adiacentia, quia domus fuerat concessa his adiectis verbis, cum integro statu, quæ sane verba desunt in hac facti specie.

Tertio adducitur l. 1. C. de fundis limitrophis. li. 10. vbi gl. sed verè nil ad rem pertinet. Cum loquatur de solo ipso edificio Castrum, quod ab alio, quam à specialiter electis possideri non potest in limitibus imperij. Nec ibi iurisdictione potest sine principis licentia, vt not. ibi Bart. & reliqui, & Brun. in cons. 87. n. 18.

Quarto vrget magis, quod verba concessionis facta à principe latissime sunt interpretanda, vlt. vbi Ias. nu.

25. & 27. ff. de const. princ. donationes, quas Diuus. Co. de don. inter virum, & vxor. & l. hac saluberrima. C. de præpos. agen. in reb. lib. 12. Atqui secundum largam significationem huius nominis iurisdictionis, merum imperium demonstratur, vt scribunt glo. & omnes in l. imperium. ff. de iurisdictione omnium iudicum. & gl. in §. iurisdictionem, in verbo, iurisdictionem, in Auth. de defenso. ciuit. Ergo concessa iurisdictione dicitur etiam concessum merum imperium.

Verum nec argumentum hoc satis solidum est. Nam beneficia i principum late interpretantur, nisi strictè interpretatio à lege approbetur. At lex non approbat, quod in generali translatione iurisdictionis traiecit merum imperium. l. 1. in princ. ff. de officio eius, & manifestus in cap. licet. de offic. vicar. in 6. vbi in vicarium generalem, cui concessa est iurisdictione, non dicitur transire merum imperium. Præterea beneficia, & concessiones principum non comprehendunt ea, quæ requirunt specificam mentionem. cap. quod translationem. de officio Leg.

Quinto afferitur l. cognitio. in princ. ff. de officio eius, vbi in mandato generali iurisdictionis tradit iurisdictionem imperium. Ergo idem de merito dicendum est. Sed facile respondetur, loqui de illo merito, quod est sui nature concessibile, & delegabile, vt est causa remouendi tutorem suspectum sicuti probat l. 1. §. 1. ff. de suspectis tutoribus. Et præterea in d. l. cognitio. id concessum dicitur favore pupillorum, vt ibi expressum est.

Sexto, & vltimo adduci solet argumentum, quod genus iurisdictionis operatur quod species. l. 1. duo. in fin. ff. de administrat. tut. Atqui princeps in specie potest concedere merum imperium.

Ergo etiam in generali concessione continetur. Verum argumentum hoc nihil concludit, cum nos loquamur de voluntate, argumentum vero de potestate. Cœdemus quidem principem posse, sed negamus vel le sola concessione iurisdictionis transferre merum imperium.

Secunda fuit opinio eorum, qui scripserunt, in generali concessione iurisdictionis non contineri merum imperium. Ita à fortiori Bald. in e. quanto. n. 5. in fi. de iudicij. cum dixit quod concessa omni iurisdictione, non dicitur concessum merum imperium. Item sentit Ang. in l. imperium. col. 2. de iurisd. omnium iud. qui postquam dixit, condere legem esse merum imperij, subiungit, quod ob id in feudatus de ciuitate, vel Castrum iurisdictione tantum, non possit condere legem, apertius opinionem hanc probarunt Ias. in dict. imperium. num. 11. & ibidem Longouallius num. 197. & Cur. in l. imperium. num. 41. & idem Cur. in l. 1. in princ. num. 53. ff. de officio eius. Quæ quidem opinio (omissis auctoritatibus Bald. & Ang. quibus vtitur Iason, cum probabiles, non autem necessariz sint,) fulcitur primo text. l. 1. in aliquam. §. plenissimam. cum l. sequen. ff. de officio Proconsul. & Legati, vbi merum imperium includitur in concessione iurisdictionis plenissima. Ergo secus si simpliciter concessa fuit iurisdictione.

Cæterum vnà cum Decio in dict. l. imperium. nu. 26. respondetur, non esse bonam consequentiam, merum imperium continetur sub iurisdictione plenissimè concessa, ergo non continetur sub ea, quæ simpliciter concessa est, stat enim simul quod sub vtraque comprehendatur.

Secundo motus est Cur. Iun. in d. l. imperium, num. 41. ea ratione, quod etiam in materia fauorabili si verba possunt sumi in genere, & in specie, debent sumi in specie. Bart. in l. hoc legatum. de leg. 3. quem sequuti sunt Alex. in l. certi cond. in princ. num. 3. ff. si certum petat. & in l. Gallus. §. si eius. num. 3. ff. de liberis, & posthum. & Matthes. in notab. 89. Atqui sumendo hic nomen iurisdictione.

distinctionis in specie merum imperium non continetur. Ergo concessio Castrum cum iurisdictione, non censetur concessum merum imperium.

Cæterum respondetur vna cum Alciato in c. quod sedem. n. 27. de offic. ord. ex declaratione Abb. in c. Rodulph. n. 3. de rescriptis, verum non esse quod etiam in fauorabilibus sumi debeant verba in specie, cum id procedat solum in odiosis.

Tertio argumentatur Alc. in cap. quod sedem. nu. 27. ff. de officio ord. hoc argumenti genere. Merum imperium est ex regalibus. c. 1. in princ. quæ sint regalia, ibi per 28. na. & multa compendia. Atqui regalia non veniunt in sermone generali, sed specialem concessionem requirunt, sicuti probat d. c. 1. vbi, nisi quæ specialiter quibusdam conceduntur. Ergo merum imperium non continetur sub nomine generali iurisdictionis.

Verum præter responsum Alciati negantis d. c. 1. loqui de omni merito imperio, sed solum de panis, & militis, quod saluum existimo, respondetur inquam, quod quando in concessione fit aliqua mentio regali, tunc in sermone generali, & illa continentur. Ita declarant Isernia in d. c. 1. num. 3. & ibidem Afflic. in fi. Atqui nostro in casu regalia facta est mentio, dum concessa est iurisdictione, quæ est ex regalibus, sicuti probat dic. cap. 1. in fine. ibi, potestas creandorum magistratum, quod iurisdictionis est. dict. l. imperium. in fine. ff. de iurisd. omn. iudic. Ergo sub eo sermone generali continetur etiam merum imperium, quod appellatione iurisdictionis in genere venit.

Tertia fuit opinio Felyn. in cap. quod sedem. num. 3. de officio ordinarij, qui ita distinguit. Aut Princeps cœdit Castrum cum administratione iurisdictionis, & tunc non præsumitur concessisse merum imperium. Hoc in casu procedit secunda illa opinio Baldi, Angeli, Iasonis, & sequentium. Et hunc casum admittit Alc. in d. cap. quod sedem. nu. 30. & dicemus infra in subsequenti casu principali, qui erit ex ordine quartus. Aut inquit Fel. princeps donat Castrum cum iurisdictione, & tunc concessio dicitur etiam merum imperium. Et hoc in casu locum habet opinio illa prima Dyni, Oldradi, & aliorum.

Cæterum nec opinio hæc retinenda est, quia Fel. non probat l. ge, vel ratione secundum illud distinctionis membrum, quod nunc venit in controuersiam. Quartam itaque opinionem aliquando considerabam, vt distinguantur duo casus, sicuti considerari supra in concessione Castrum simpliciter facta. Primus est, quando Princeps concessit Castrum cum iurisdictione, quod quidem Castrum subest ciuitati, à quo regitur, & moderatur. Hoc casu præsumitur Principem voluisse concedere solum ipsam iurisdictionem non autem merum imperium. Et hoc in casu procedit illa secunda opinio Baldi, Iasonis, & aliorum. Nam hic versamur in odiosis, cum agatur de præiudicio Ciuitatis, & ob id verba debent strictè, & in specie intelligi.

Hic tamen casus declaratur primo non habere locum, quando princeps concessisset Castrum cum omni, & vel tota iurisdictione. Nam tunc concessisse dicitur etiam merum imperium. Ita glo. in clem. 1. verbo omnimodè. de foro compet. Ias. in d. l. imperium. num. 12. de iurisd. omnium iudic. Fel. in d. c. quod sedem. nu. 3. de officio ord. Cur. Iun. in l. 1. n. 50. ff. de officio eius. Paris. cons. 9. n. 3. lib. 1. & Did. in lib. præf. q. c. 1. n. 10. vers. 1. etenim. reiecta opinione Baldi in d. c. quanto. n. 7. in fi. de iud. qui contrarium asseruit.

Declaratur secundo non procedere quando Princeps concessio Castrum cum iurisdictione, sibi aliqua meri imperij referuauit. Nam tunc reliqua, quæ meri imperij sunt, censentur concessa. Ita in specie declarat Paris. in cons. 8. num. 7. & in cons. 9. num. 1. lib. 1. & fortiori casu

idem scripsit Modern. Paris. in commentar. ad consuet. Paris. tit. 1. §. 1. glof. 5. num. 60. Et præter rationes ab eo consideratas, conferret regula cap. qui ad agendum. de procur. in 6. vbi in generali mandato procuratoris, continentur etiam ea, quæ requirunt speciale mandatum, si in eo mandato excepta fuerint aliqua ex his, quæ speciale mandatum postulant. Et simile admodum est, quod in concessione iurisdictionis, non continentur regalia, nisi aliqua ex regalibus fuerint reserua, vt post Alciat. & alios dicemus infra. Idem respondit Decia. in consil. 123. nu. 39. lib. 2.

Declaratur tertio, vt locum non habeat, quando princeps concessit Castrum cum iurisdictione, & omnibus suis pertinentijs. Nam, & tunc dicitur concessum etiam merum imperium. Ita respondit Paris. in cons. 9. nu. 19. & num. 20. lib. 1.

Quartus est casus, qui est secundus huius distinctionis, quando princeps concessit Castrum cum iurisdictione, & Castrum ipsum à solo principe administratur, ex quo Ciuitati non suberat, & ita agitur solum de damno ipsius principis concedentis. Hoc casu dicitur concessum etiam merum imperium. Nam concessio hæc fauorabilis est, & latissime interpretanda, ex quo est beneficium principis. Et hoc in casu procedit prima illa opin. Dyni. Oldr. & sequacium.

Quintus est casus, quando Princeps non donauit, vel aliter transtulit Castrum, sed solum concessit iudici, & magistratui exercitium iurisdictionis, siue in ipso Castrum, siue in ciuitate. Hoc casu dubitatio magna est, an præsumatur voluisse cœdere merum ipsum imperium. Receptor tamen opinio Doctorum est, quod etiam merum imperium concessisse præsumatur. Ita Bal. in l. 3. §. vlt. ff. de offi. præf. vbi. Abb. in c. quod sedem. nu. 8. de officio ord. Alex. in l. 1. in princ. nu. 66. ff. de officio eius. & in cons. 35. lib. 4. Dec. in l. imperium. nu. 27. de iurisd. omnium iudic. idem in c. licet causam. col. 1. de probat. Cur. Iun. in l. 1. num. 50. & 53. ff. de officio eius, & in l. imperium. num. 41. vers. postrem. ff. de iurisd. omnium iudic. Alc. in cap. quod sedem. num. 30. de officio ord. & Did. lib. 1. præf. q. c. 1. col. vlt. vers. 4. & regulariter. Et hæc quidem sententia sequenda est, etsi ab ea dissenierint Alex. & alij plerique à prædictis relati.

Sextus est casus, quando agitur de regalibus. Tunc enim concessio Castrum cum iurisdictione, in ea concessio ne non comprehenduntur merè regalia. Cum necessaria sit specifica regalium nominatio, vt concessa dicantur. Ita scribunt Gaspar Vallascus in l. imperium. num. 50. ff. de iurisd. omn. iudic. & ibid. Iacob. à S. Georg. nu. 14. Calc. in cons. 102. col. 1. Alc. in ca. quod sedem. num. 28. & num. 29. de officio ord. & Dida. in cap. 1. nu. 10. Moderni Parisien. in commentar. ad consuet. Paris. in tit. 1. §. 1. glof. 5. num. 55. & 56. Idem decidit Boer. in quaest. 50. num. 12. qui ob id ait, in hunc vasallum non transferre facultatem condendi leges, creandi magistratus, eundem monetam, & alia regalia commemorata in cap. 1. quæ sint regalia. Sic dicimus in concessione generali non contineri regalia, vt late decidit Rota Rom. in decif. 34. & 35. par. 1. decisionum diuersorum nouè impressarum. Hæc enim adeo in hærent personæ principis, vt euelli ab ea vix possint, vt scribit Boer. in dic. quaest. 50. nu. 13. qui subiungit non sufficere concessionem generalem, sed requiri omnino specificam cum certa scientia, & Modern. Paris. præcitato in loco. vbi nu. 60. declarat, nisi in concessione aliqua ex regalibus reseruasset, qua de re supra attingi. Idem est quando concurrunt aliæ coniecturæ, vt declarat Rota in decif. 54. & in decif. 35. vbi multa coniecturæ referuntur.

Septimus est casus, quando priuatus aliquis, vt puta vasallus vendit Castrum, an præsumatur etiam iurisdictione vendidisse. Bar. in l. inter eos. ff. de acquit. rerum dom.

dom. distinguit tres alios casus. Quorum primus est, quando iurisdictione coheret per sona. Hoc casu iurisdictione non transit in emptorem, atq; ita non censetur vendita. Ita scripsit præcator in loco Bar. quem secuti sunt Rom. in l. 3. in prin. n. 9. de acquir. poss. Barb. in c. Rodolph. n. 82. de refer.

44 Et huius sententiæ ea est ratio, quia iura personalia coherent (vt dici solet) omnibus ipsius personæ, & ob id non possunt in alium transferri. l. vt pomum. ff. de serui. tu. l. pater. ff. de serui. leg. & l. 1. §. si heres ff. ad Trebel. Et confert quod docuit Bal. in l. a procuratore. C. manda. cum dixit, quod si vasallus vendit fundum, in quo solebat habere domum, in qua habitabant exactores sui ad colligendum pedagium, vel fundum, in quo erant exactores, non contraetur iurisdictione, seu facultas illa exigendi pedagium, & merum illud imperium, cum illa non fundus, sed personæ ad hæreant. Hic casus non habet locum, quando voluntas ipsius prætorij significaret venditorum hunc voluisse vendere etiam iurisdictionem. Ita declarat Barbat. in d. c. Rodolphus. n. 38. verif. postet etiam, &c. & infra repetam.

46 Quando vero iurisdictione coheret loco, & ita secundus est casus secundum Bartolum, tunc sub venditione Castri continetur etiam iurisdictione. Ita Bar. in d. l. inter eos. Et illum secuti sunt Barb. in d. cap. Rodolph. num. 82. Vallascus in l. Imp. rium. num. 55. ff. de iurisdictione omnium iudicum. congesti à Didaco lib. præd. q. cap. 1. num. 10. dum relata hac Bartoli traditione, proposuit conclusionem, quod concessio Castri, censetur concessio iurisdictione ei coherens, & loquitur absolute Didac. siue facta sit concessio à principe, siue à privato. Et his accedit Rom. in l. 3. in princip. n. 9. verif. 2. casu. de acquir. poss. Et sententiam hanc egregè satis probat l. testator. §. 1. de leg. 1.

47 Non habet locum hic casus, quando quantitas prætorij argueret contrahentes non sensisse de ipsa iurisdictione. Ita colligo ex Barb. in d. c. Rodolph. num. 83. de refeript. s. Et confertur quæ scripsi supra in præsumptione 73. dum explanavi, quæ præsumatur comprehensa in emptione ex quantitate pretij.

48 Etiam tertius casus huius septimi, quando verè sumus in dubio Hoc sane casu præsumitur iurisdictione coherere Castro, & ob id sub ipsa Castri venditione continetur. Ita Bart. in d. l. inter eos. Et idem docuit Rom. præcator in loco, scripserunt alij congesti a Boer. in qu. 59. num. 11.

Quæ de Castro hæcenus scripsimus locum habent etiam in concessione Curie, cum Curia nomen sit pariter vniuersale comprehendens iurisdictionem. Ita Are. in conf. 15. col. 1. verif. circa quod. Soc. Sen. in conf. 86. n. 5. lib. 1. Curt. Iun. conf. 158. n. 28. Palæthus in conf. 14. n. 1. & Ceph. in conf. 418. n. 22. & 38. lib. 3.

Castro recognito in feudum à Principe, an præsumatur etiam recognita iurisdictione, & imperium, seu territorium?

S V M M A R I V M.

3 Castri recognoscens in feudum à principe iurisdictionem, imperium, & territorium non præsumitur recognouisse. Nisi id ex recognitionis verbis colligi possit. n. 2.

P R A E S V M P T. XCVIII.

Conuenit maximè, vt nunc explicemus, quando quis scienter recognoscit Castri à Principe in feudum, an præsumatur etiam recognouisse iurisdictionem, imperium, & territorium. Oldrad. in confil. 121. n.

6. respondit multis rationibus & argumentis, non præsumitur recognouisse iurisdictionem, imperium, & territorium. Quam quidem sententiam secuti sunt Alber. in Imperium. col. 15. de iurisd. om. iudic. & in l. vlt. col. vlt. C. eo Bal. & Alua. in c. 1. de Capit. qui curiam vendit. Iaco. in inuestitura feudali in verbo, de Castro rubei mōris. nu. 9. & in verbo, Dicitur. vasalli promiserunt. num. 2. Modern. Paris. in commentarijs ad consuet. Paris. tit. 1. §. 1. gl. 5. n. 61. Boer. in qu. 50. num. 11. & Dionysius Pontanus in commentarijs ad consuetudines Blesenses. tit. 1. art. 65. §. 20. col. 3. & 4. Et motus est Oldrad. multis argumentis, quorum aliqua commemoravi superiore præsumptione in primo casu, & alia adiungit Iacobin. quæ supra retuli.

Declaratur prædicta traditio, vt locum non habeat, quando prædicta aliquibus recognitionis verbis colligi potest vasallum hunc voluisse recognoscere etiam iurisdictionem, imperium & territorium, vt puta si dixit, recognoscere pleno statu, vel cum omni iure. Ita Iacob. & Modern. Paris. in locis supra allegatis.

Feudo Castri, vel Oppidi concessio, vel recognitio, an & quando pertinentiæ concessæ, & recognitæ præsumantur, & quæ ex pertinentijs esse dicantur?

S V M M A R I V M.

- 1 Feudo castri, vel oppidi concessio, præsumitur concessas pertinentias.
2 Et de quibus id pertinentijs non habeat locum. n. 6.
3 Castro vel oppido vendito, præsumitur venditas eorum pertinentias.
4 Venditio cuiuslibet rei complectitur sua pertinentia.
5 Concessiones Principum, pertinentias continere.
6 Adiecta alteri rei loco adiectionis cedunt.
7 Pertinentia feudi vel castri alia proxima, alia remota.
8 Pertinentia feudi proxima quæ sunt. n. 9.
9 Pertinentia remota quæ sunt.

P R A E S V M P T. XCIX.

Differamus nunc, quando Princeps, & dominus concedit Castri, vel oppidum in feudum, vel emphyteusim, an præsumatur concessisse etiam eorum pertinentias. Et præsumi dominum concessisse, vel vasallum à domino recognouisse manifestè scripsit Modern. Parisiensis in commentarijs ad consuet. Paris. tit. 1. §. 1. gl. 5. num. 14. & idem sensit Oldrad. in confil. 252. num. 8. Ita dicimus, quod venditio castri, vel oppido, præsumitur venditio etiam eorum pertinentiarum. Bart. in l. inter eos. ff. de acquir. rerum dom. Alex. in l. 3. in princip. nu. 2. ff. de acquir. poss. Copiosè Anton. Corset. in sing. in verbo princeps, incipit. Si princeps. Boer. in quæst. 50. num. 11. Neuz. in confil. 7. num. 1. & Alc. in respon. 481. num. 4. & 5. Aluarns in tract. de iure emph. q. vlt. num. 3. latè Surdus in confil. 135. nu. 65. lib. 1. & Melchior Palæz. in tract. de maioratu, par. 4. q. 20. col. 1. Imof n venditione cuiuslibet rei contineri alia ad ea pertinentia probant l. fistulas. in prin. & l. qui fundum. §. 1. ff. de contrah. empt. l. si venditor. in fin. & l. l. cum multis sequentibus. ff. de actio. empt. Et in concessionibus præcipuè contineri pertinentias probat l. si quando. l. 1. C. de bonis vacan. lib. 10. ibi. continetur: cum adiacentibus, & omni iure suo. Et huius sententiæ ea est ratio, quia quæcunque alteri rei adiecta sunt, loco adiectionis cedere dicuntur. l. in rem. §. si quis. & §. quæcunque. ff. de rei vendic. & l. sed & si ex meis. §. Proculus. ff. de acquir. rerum dom.

Declarat traditionem hanc Modernus Parisiens. præcator in loco, nu. 15. vt locum non habeat in his pertinentijs,

tijs, quæ accedunt feudo, non vt feudo, nec in eadè qualitate eiusdem feudi, sed adiunguntur, vt fundo patrimoniali ex destinatione patrisfam. non autem ex concessione, & inuestitura feudali, puta si vasallus habens feudum consistens in domo, & centum iugeris terræ arabilis, & quia carebat vineis, pratis, & orto, emit iugerum vineæ, hortum, & quædam iugera prati, iuxta domum suam, & vniuit dicto fundo fortè sub eadem clausura, redditibus, & rationibus confusus, sub denominatione vnius, & eiusdem fundi, ex quo patet vnum, & eundem fundum ex pluribus partibus esse factum, iuxta l. prædij. §. Titio. ff. de leg. 2. & respōdit Alexand. in confil. 171. lib. 5.

Hoc sane casu recognito feudo à domino, non censetur prædicta sic adiecta recognita, cum non sint ex pertinentijs originarijs ipsius feudi. Et hoc quidem nisi is vasallus scienter voluerit etiam prædicta hæc recognoscere ab ipso domino, atque ita voluit esse feudalia, vt reliqua ià ab ipso domino habita, sicuti explicat prædictus Mod. Paris. præcator in loco. nu. 20. & 21.

7 Caterum solet dubitari quæ dicantur pertinentiæ Castri, & feudi.

Et dicendum est, quod pertinentialiquæ sunt proximæ aliquæ verò remotæ. Proximæ sunt illæ, sine quibus res principalis vix stare potest, quemadmodum arma, bellica, tormetæ, annona, & his familia existentiæ in Castro, oppido, & ciuitate. Ita Oldr. in conf. 163. Bald. in c. 1. §. si de manso. num. 4. si de inuestitura fuerit controuersa, & ibidem Afflic. num. 3. & Præpos. Ancharan. & Barba. in cap. cum dilecti. de don. l. in l. vlt. num. 3. & num. 5. de constit. princip. & Præpos. Anchar. & Barba. in cap. cum dilecti. de don. l. in l. vlt. num. 3. & num. 5. ff. de constit. princ. & in prælud. feud. col. 8. verif. & per hoc quod feudum, Deci. in confil. 516. num. 27. Catelianus Corta in memora. in verbo, Castro m. hi concessio. Tirac. in tract. de retractu consang. §. 1. gl. 7. num. 96. & idem respondit Docissimus Pancitulus in confil. 1. num. 91. lib. 1. sunt etiam ex pertinentijs proximis melioramenta oppidorum, & Castrorum, quæ effecta sunt vnum corpus cum ipsis oppidis, & Castrijs, sicuti manifiestè, & ad sensum patet. Remotæ pertinentiæ sunt, quæ ita habitæ sunt, etsi sine eis res principalis stare potest, sicuti molendina, valles seu pascua, esse dicuntur de pertinentijs oppidi, & Castri. Ita Calcan. in confil. 90. num. 6. Barbat. in cap. Rodolphus, num. 73. de refeript. Dec. in dic. confil. 16. num. 24. Paris. in confil. 27. num. 14. lib. 1. Alc. in respon. 481. num. 9. & Modernus Paris. in commentarijs ad consuetud. Paris. tit. 1. §. 1. gl. 5. num. 47. Sic etiam memora esse de pertinentijs oppidi, vel Castri respondit Soc. Iun. in confil. 106. num. 4. lib. 2. & idem sensit Socin. Sen. in confil. 47. col. 3. verif. postremo possit. lib. 1. sic etiam sensit Alexand. in confil. 14. num. 5. lib. 7. qui tamen dixit, memora quorum expressa mentio facta est, non contineri sub nomine pertinentiarum generali, & Palæz. in dic. trac. de maioratu, par. 4. q. 20. col. 1. & col. 2. in fin.

Immo, & prædicta adiacentia oppido, & Castro, quando pro pertinentijs habita sunt, de pertinentijs esse dicuntur, sicuti responderunt Curtius Iun. in confil. 41. num. 3. Crauet. in confil. 54. num. 9. & Natta in confil. 505. num. 23. & in confil. 507. num. 26. & de eadem facti specie interrogati, idem responderunt Caphalus in confil. 3. nu. 42. lib. 1. & Roland. in confil. 10. num. 35. libro 3. sunt etiam de pertinentijs Castri, & oppidi, redditus, census, vt taxa Salis, & equorum, & similia, sicuti scripserunt Caphalus, & Roland. præcator in locis, & manifestè Alc. in respon. 493. num. 2. Idem dicendum est de prædij, quæ Castro, & oppido circumiacent, si ab eo ipso principe, & domino concedente possidebantur. Nam & hæc censentur esse de pertinentijs Castri, & oppidi.

Et idem quando a nemine possidebantur. Ita multorum auctoritate respondi in conf. 395. num. 2. & in confil. 401. num. 147. 149. 150. & dicemus in subsequenti præsumptione.

Castro, oppido, & ciuitati prædicta adiacentia, an, & quando præsumantur esse principis, domini ipsius Castri, oppidi, & Ciuitatis?

S V M M A R I V M.

- 1 Prædicta castro adiacentia, præsumuntur esse sub iurisdictione Domini castri.
2 Prædicta adiacentia castro, quoad proprietatem cuius præsumantur. num. 3. & 4.
3 Possessor in dubio præsumitur dominus.
4 Territorium existens intra fines feudi, feudale non præsumi, si possideatur à privato.
5 Castri, oppidi aut ciuitatis dominus, non præsumitur rerum particularium dominus, si ab alijs possidentur, aut de eorum dominio constat.
6 Quomodo autem de possessione eorum constat, nu. 8.
7 Prædicta castro adiacentia præsumuntur domini castri, si nec de dominio vel possessione alterius constat.
8 Castri eius præsumi, cuius est regnum.
9 Castri intra fines reperitur, præsumitur iure domini ad dominum castri spectare.
10 Domina rerum a quo distincta fuerint, & nu. 14.
11 Fines possessionem, & dominium demonstrant.
12 Diuisio terre à quibus facta fuerit.
13 Domina rerum iure gentium distincta fuisse.
14 Castri dominus, dicitur habere dominium vniuersitatis agrorum in territorio existentium.
15 Idque procedit etsi non possideat, sed annuam pensionem ratione domini recipiat, num. 18.

P R A E S V M P T. C.

Disputatio est frequens, & vtilis, an, & quando Castro, oppido, & ciuitati prædicta adiacentia, seu in eorum finibus sita, & existentiæ, præsumantur esse domini ipsius Castri, oppidi, & Ciuitatis. Qua in re duo capita distinguo vna cum nostris.

Primum est caput, quando est contentio de iurisdictione, an scilicet prædicta sit sub iurisdictione, & potestate ipsius domini castri, vt de illis, si contingerit contentio, possit ius dicere. Hoc in casu recepta est Doctorum sententia, præsumi prædicta hæc esse sub iurisdictione domini ipsius Castri, oppidi, vel ciuitatis. Ita Oldr. in confil. 176. in fine. Spec. in tit. de feudis. §. quoniã. q. 14. Anch. Imola. & Abb. in c. nimis. de iure iura. idem Abb. in cap. si diligenti. in secundo notab. de præscr. & ibidem Henricus Boic. col. 1. Guido Papæ in singul. 661. Soc. Sen. in l. 1. nu. 25. ff. de acquir. poss. in confil. 86. num. 6. & in confil. 127. num. 5. verif. aliquando, & tertio libro 1. Ifernias in commentarijs ad constitutiones regni incipit, ab officijs nostris, Afflicus in decif. 267. num. 4. Chaf. saneus in confil. 18. Boerius in sing. in verbo præsumpt. verb. 18. Iacobi. in inuestitura feudali. in verbo. Diciturque vasalli promiserunt, il 2. numero 6. Cur. Iun. in confil. 158. num. 24. & 25. & in confil. 184. num. 8. Anton. Gabr. in lib. 1. conclusionum, in tit. de præsumpt. concl. 9. nu. 1. Et illis accedunt Ruin. in confil. 22. num. 7. lib. 1. & in confil. 13. num. 8. lib. 4. Paris. in confil. 15. num. 9. lib. 1. Soc. Iun. in confil. 65. num. 68. lib. 1. Crauet. in confil. 54. num. 9. & in responso pro genero. num. 430. & egregiè Dida. in cap. peccatum par. 2. §. 9. num. 8. de regu. iuris, in 6. & secutus sum in confil. 395. num. 24. & in confil. 498. num. 40.

Et licet